

ANNUKKA SALAMA

KAARMEEN
LUMOOJA

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

© Annukka Salama ja WSOY 2012

ISBN 978-951-0-38937-9

Painettu EU:ssa

Koovitoselle
ja sille joka kehitti laukkakompin

On kahdenlaisia ihmisiä
karhuja ja niiden metsästäjiä.
Molemmat ovat petoja.
– Pekka ja Susi, *Karhun elämää*

1

Unna seisoj neljä metriä korkean rampin päällä ja nojasi skeittilautaan elämänsä ensimmäistä kertaa. Hän oikaisi kypäräänsä ja kiristi polvisuojia, vaikka oli pukeutunut ne vain näön vuoksi ylleen. Suojille ei olisi mitään tarvetta, koska Unnalla ei ollut aikomustakaan kaatua. Hän oli harrastanut kuudentoista ikävuotensa aikana kaikkea mahdollista rullaluistelusta niinkin typerään touhuun kuin trapetsitaiteiluun, eikä hän ollut ikinä edes horjahtanut. Eivät oravatkaan kaatuneet, ne tipahtivat aina kevyesti jaloilleen. Ja Unna osasi liikkua ketterämmin kuin yksikään pirun jyrsijä.

Kuului kolaus, kun hän pudotti laudan jalkoihinsa ja alkoi rullata sitä edestakaisin tasanteella. Laakerit olivat uudet, ja pyörät pyörivät kitkattomasti.

”Anna mennä vaan”, joku kannusti rampin juurelta. ”Vedä täydellinen frontside ollie.”

Unna mutristi suutaan, kun poikajoukko räjähti nauruun.

”Oikeesti. Ei kaatumisessa oo mitään hävettävää. Verttiskeittaaminen on suurimmaks osaks kaatumista.”

Olipa kannustavaa, Unna ajatteli ja mittaili vertin kaare-

via pintoja katseellaan. Kiiltävä vaneri näytti sateen jälkeen liukkaalta, eikä Unnalla ollut hajuakaan millaisen tuntu-
man siihen saisi, tai kuinka helpolla dekki, jollaiseksi myy-
jä oli lautaa kutsunut, karkaisi jalkojen alta.

Unna polkaisi laudan käsiinsä ja painoi sen oikealla ja-
lallaan rampin kulmaa vasten. Koko muu maailma katosi
ympäriältä, kun hän vilkaisi viimeisen kerran toiselle puo-
lelle ja veti henkeä. Sitten hän nosti jalkansa skeitin päälle,
nojasi eteenpäin ja antoi mennä.

Lauta rullasi sulavasti alas vaneria, tasaisen pohjan yli
ja ylös rampin toista reunaa. Unna ei uskaltanut kääntää,
vaan antoi skeitin palata takaperin takaisin. Se liukui ni-
kottelematta, mutta vauhti hidastui. Hän säilytti suuntansa
ja antoi laudan rullata ylös ja taas alas. Seuraavalla pудо-
tuksella Unna huomasi kaarteessa kohdan, jossa G-voima
tarttui häneen. Hän myötäili sitä kevyesti polviaan notkis-
tamalla ja nojasi taakse kuin keinussa. Vauhti kiihtyi. Hän
teki saman uudelleen, ja vauhti kiihtyi edelleen.

Tuuli heitteli Unnan pitkiä kiharoita, kun ympäristö pa-
laili havaintoihin vähitellen takaisin. Aurinko pilkahteli
joka toisella laskulla silmissä, ja joku puhui alhaalla.

Unna myötäili jouhevasti kiihtyvyyttä ja pääsi yhä kor-
keammalle, kunnes hän alkoi kohota ilmaan rampin hui-
pulla. Skeitti tuntui karkaavan jalkojen alta, ja Unna tarttui
siihen refleksinomaisesti kädellään, käänsi äkäisesti jaloil-
laan ja palasi tällä kertaa nenä menosuuntaan takaisin. 180
asteen kääntö onnistui, ja Unna hymyili. 720 astetta jäljellä.

900 astetta. Se oli ainoa verttitemppu, jonka Unna tie-
si. Hän oli tuijottanut trikin tekemistä tänä aamuna kodin-

koneliikkeen näyteikkunassa pyörineessä koosteessa. Klippi oli vuoden 1996 X Gamesista, jossa maailman kuuluisin ammattiskeittaaja Tony Hawk hämmensi yleisöä huikealla esiintymisellään.

Temppu oli näyttänyt helpolta, mutta Unna tiesi urheilijataustansa perusteella, että vaikeimmat kikkailut näyttivät usein helpoimmilta ja päinvastoin. Hawk oli ottanut rampissa vauhtia, pyöräyttänyt lautaansa kaksi ja puoli kierrosta ilmassa, yhteensä 900 astetta, ja yleisö oli räjähtänyt. Ei voltteja, ei kerimisiä, ei kierteitä. Vain kaksi ja puoli nopeaa spinniä.

Mutta yleisö oli räjähtänyt. Hawkin kilpakumppanit olivat kiljuneet, taklanneet hänet ja kantaneet häntä innoissaan olkapäillään. Unna ei ollut kokenut sellaista yhteisöllisyyttä koskaan. Hiljainen ihailu oli ainoa mistä hän tiesi. Unnaa tuijotettiin usein turvallisen matkan päästä, kuin pullon sisälle rakennettua pienoislavaa. Hän oli viihtynyt koko lapsuutensa erakkona, mutta viime aikoina Unna oli alkanut haluta muutakin kuin kaukaista ihailua.

Trikki oli 15 vuotta vanha, joten tuskin kukaan vertin reunoilla hengailevista pojista kantaisi häntä olkapäillään. Mutta jos joku tulisi edes luokse ja hymyilisi, taputtaisi häntä selkään tai kättelisi, Unna voisi lopettaa puoli tuntia kestäneen harrastuksensa vaikka ohimo edellä rampin kulmaan ja kuolla maailman mairein virne naamallaan.

Unna taivutti polviaan ja myötäili vauhtia. Lauta kohosi yhä korkeammalle ilmaan, ja Unna laski vasemman käntensä rampin kulmalle. Hän antoi vauhdin nostaa vartalon korkealle ilmaan, tarttui toisella kädellä dekin reunaan ja

taivutti jalkojaan taakse. Unna purki asennon, palasi laudalleen ja tunsu kuinka vauhti tarttui häneen heti. Oli aivan pakko tehdä sama uudelleen seuraavalla lennolla. Ei mitään mahdollisuutta vastustaa.

Unna alkoi rakastaa skeitistä lähtevää ääntä, sitä vai-meaa rullausta, jolla renkaat pyörivät vaneria vasten. Ja sitä lähes äänetöntä huminaa, kun laakerit löivät tyhjää korkealla ilmassa. Ja varsinkin sitä pientä kolausta, joka syntyi kun pyörät löysivät rampin pinnan uudelleen ilmalennon jälkeen. Se ääni sai hänen vatsansa pyörähtämään ympäri joka kerta. Ja sitten vasta humahtikin, kun G-voima tarttui sisuskaluihin ja kiihdytti vauhtia.

Unna painautui yhä matalammaksi ja kiritti tahtiaan. Kuului hurahdus, kun lauta kiisi tasaisen pohjan läpi, ja hän oli taas ilmassa. Lautaa pyörähti kevyesti kokonaisen kierroksen. Unna oli vielä korkealla rampin yllä, kun hän löyhäsi pakettiaan, ja pyöräminen hidastui. Vielä puolikas kierros, ennen kuin renkaat pitivät kolahduksen laskeutuessaan vertin pinnalle. Joku taputti alhaalla. 540 astetta oli onnistunut. Enää 360 jäljellä.

Unna jousti polviaan, pumpppaaminen alkoi tuntua reississä. Kuinkahan kauan hän oli skeitannut? Vartin? Puoli tuntia? Vielä 360 astetta ja olisi aika päästää seuraava tyyppi vuoroon. Unna pakotti itsensä joustamaan maitohappojen polttesta välittämättä. Hän kiihdytti vauhtiaan ja nousi aiempaa korkeammalle. Seuraavalla nousulla hän pyöräsi täydet 900 astetta, ja spinnauksen pitäisi alkaa heti kun lauta lähtisi irtomaan rampin reunasta. Muuten hän ei ehtisi. Ja hänen olisi pakko ehtiä. Pakko onnistua.

Viimeinen jousto, hurahdus ja hiljaisuus. Unna keräsi itsestään tiukan sykkyrän ja pyöräytti itsensä hurjaan piruettiin ilmassa. Jotain meni vikaan. Unna laski pyörineensä jo kaksi kierrosta ja olevansa edelleen liian korkealla ilmassa. Hän kiristi pakettiaan, pyörähti vielä ja heitti painonsa taakse. Se oli silkka ihme, mutta ramppi kolahti pyörien alla.

Onnistumisen kokemus syöksähti koko kropan läpi. Hetken mielijohteesta Unna päätti tehdä vielä yhden voltin ja lopettaa sitten. Hän otti kerran vauhtia ja potkaisi sitten itsensä rampin reunasta irti.

Horisontti pyörähti, ja koko maailma tuntui keinahtavan liikkeen voimasta. Potku oli aivan liian kova, ja Unna havahtui kohotessaan viisi metriä rampin ylle, kasvot taivaalle päin, niska suunnattuna suoraan rampin tasaiselle pohjalle.

Kaatuminen oli aina improvisointia ja siinä auttoi huomattavasti, että Unnalla oli viisi kertaa nopeampi reaktio-kyky kuin jengillä yleensä. Se tuntui siltä kuin aikaa olisi venytetty. Kaikki hidastui, ja mahdollisuudet päättää jotain järkevää ennen kuin rysähtäisi viisinkertaistuiivat.

Ensimmäiseksi Unna ajatteli, että taivas oli kauniin sininen. Samoin oli perhonen, joka lepatti aurinkoa kohti.

Unna potkaisi laudan ilmaan, veti kroppansa kerälle ja pyöri. Hän purki asennon saatuaan jalkojen suunnan maahan päin ja putosi ketterästi rampin pohjalle. Taas pyörähdys. Hän kierähti maassa kuin laskuvarjohyppääjä siirtääkseen nilkkoihin ja polviin kohdistuvan murskaavan liike-energian koko vartalon matkalle. Unna päätyi jaloilleen ja

naurahti kun lauta putosi suoraan hänen käsiinsä. Se ei ollut tarkoitus, mutta hauska sattuma. Sitten hän astui alas rampilta ja jäi odottamaan pilkantekoa yleisöltään.

Turhaan. Kukaan ei nauranut. Kumma juttu, Unna ajatteli. Vahingoniloisimmat nauroivat aina epäonnistujille ja kaatujille.

Hänen yleisönsä oli niin hiljaa, että kun Unna kumartui repäisemään polvisuojan tarranauhan auki, siitä lähtevä räsähdys kuulosti kammottavalta. Unna irvisti ja avasi toisenkin. Hän heitti kamansa maahan ja istui dekin päälle. Vasta kun hän sai räpелlettyä kypärän pois päästään, yksi pojista uskalsi kävellä lähemmäs.

”Vau”, jätkä sanoi ja tuijotti. Suu jäi auki, ja sieltä näkyivät hammasraudat.

”Ai. Kiitti”, Unna sanoi, ja se harmitti heti. Eikö hän muka muuta keksinyt? Niillä mahtavilla, viisi kertaa nopeammilla jedi-reflekseillä olisi pitänyt pystyä parempaan. Miksei kukaan hymyillyt? Kaikki olivat totisia. Ja tuijottivat.

”Mitä hittoa toi oli?”

”Se kaatuminen? Voltti meni ketuiks.”

”Ei vaan sitä ennen.”

”Mä yritin tehdä ysisatasen. Se meni yli”, Unna sanoi ja pudotti katseensa kengänkärkiin. ”Siinä pitäis pyöriä kaksi ja puoli kierrosta...”

”Kyllä mä tiedän mikä ysihuntti on”, poika keskeytti, ”ja toi ei ollut se.”

”Jaa”, Unna sanoi ja kumartui pyörittelemään tennareitensa nauhoja, ”kai mun pitää tulla huomenna yrittämään uusiks.”

"Etkö sä tajua mitä sä teit?"

"Pyörähdin puoli kierrosta liikaa."

"Niin. Se on 1080 astetta. Temppu, jota kukaan ei oo onnistunut koskaan ländäämään. Tajuuks sä, että jenkeissä on ammattiskedettäjiä, jotka takoo satoja tuhansia dollareita vuodessa, eikä nekään osaa tota. Kukaan ei osaa."

"Ai", Unna sanoi ja tunsi poskiensa polttelevan niin lujaa, että hänen olisi tehnyt mieli upottaa pää jäävesiämpäriin. Ei voi olla totta, hän ajatteli. Millä tämän tason huomionkipeyden saisi liekaan? Unnalla oli omituinen suhde ihmisiin, liian suuri miellyttämisen tarve. Hän oli kuin joku pieni koira hyppimässä ja temppuilemassa hyväksynnän toivossa. Miksi ihmeessä ihmisen piti kaivata niin lujaa huomiota, että sitä tuli aina liikaa ja se johti poikkeuksetta vaikeuksiin?

"Mutta hei! Sulla kävi säkä", poika naurahti.

Miten niin säkä, Unna ehti ajatella, mutta ei vastannut mitään.

"Meillä oli kamera mukana. Se on nauhallalla."

Voi ei. Unna nielaisi. "Saanks mä nähdä sen?"

"Joo. Illalla Youtubessa."

"Saanko mä nähdä sen heti?"

Jätkä vilkaisi taakseen. Unna näki, kuinka sen kaverit olivat edelleen kerääntyneenä ringiin. Ne kelasanivat ja katsoivat pätäkää yhä uudelleen. "Jos me saadaan tulla kuvaamaan sua huomenna", poika ehdotti lopulta ja kääntyi takaisin.

Unna huokaisi ja alkoi kerätä kamojaan. "Joo. Tulkaa ihmeessä."

Unna nousi ylös ja tiesi tarkalleen mitä tekisi. Hän kelasi suunnitelmaa mielessään, samalla kun hän ahtoi kypärän ja suojat reppuunsa. Pipo löytyi laukun pohjalta, ja Unna työnsi sen löysien housujen takataskuun, potkaisi lautansa ylös ja puristi sitä rystyset valkoisena katsellessaan kuinka poika haki kameraa kavereiltaan. Ne tulivat joukolla, mikä sai Unnan nieleskemään lujaa tyhjää.

”Kauan sä oot skeitannut?” joku kysyi samalla kun iki-vanha kamera kelasi huristen.

”Kaheksan vuotta”, Unna valehteli ja potki kiviä.

”Käytkö sä kisoissa?”

”En.”

”Ehkä sun pitäis”, joku ehdotti.

”Ehkä”, Unna vastasi ja antoi hiusten pudota kasvoilleen. Hitto että häntä hävetti.

”Nyt se on valmis”, hammasrautapoika sanoi ja lykkäsi kojeen Unnan käteen.

Unna katseli skeittaamistaan hiljaa. Se näytti juuri niin sulavalta, miltä oli tuntunutkin. Jopa kaatuminen oli elegantti, kuin kilpavoimistelijan tekemä tahallinen pyörähdys. Unna nauroi taas, kun lauta putosi hänen käsiinsä. Pojat nauroivat mukana ja syljeskelivät turvahiekalle. Niiden lippalakkien varjostamat silmät säteilivät innosta. Unna painoi stoppia ja vei peukalonsa valmiiksi ejectin päälle. Hän antoi kätensä pudota ja nosti toisen käden ilmaan. Lautatärise siinä.

”Hitto mut mä tärisen vieläkin. Kattokaa mun kättä. Onks kellään röökiä?”

Unna laski kameran reittänsä vasten ja avasi luukun heti

kun pojat alkoivat kaivella taskujaan. Kasetti liukui ulos pestästä ja sujahti taskuun. Unna painoi luukun reidellään hiljaa kiinni ja yskäisi. Hän ojensi kameran omistajalleen ja otti tupakan vastaan.

”Kiitti”, Unna sanoi ja hyppäsi laudan päälle heti kun hän sai palavan röökin huulilleen. Mentholin maku ei ollut mikään makuhermoja hivelevä kokemus, ja Unna yski potkiessaan vauhtia.

”Sama paikka ja aika huomenna”, joku huusi perään.

”Jep”, Unna huusi taakseen ja heilautti kättään. Luojalle kiitos alamäestä, hän ajatteli nojatessaan painonsa alas ja päästi täysillä mustaa asfalttia pitkin.

”Katotaanko vielä kerran”, joku sanoi takana ja jatkoi lujemmalla äänellä. ”Vittu tätä on tyhjä! Ottakaa se kiinni!”

Unna kyykistyi ja sinkosi savukkeen sormiensa välisistä ojaan. Hän antoi vauhdin kasvaa niin lujaksi, että tuuli suhisi korvissa. Pyörät pitivät järkyttävää ääntä vanhalla kuoppaisella asfaltilla, mutta Unna ei välittänyt, vaan potki lisää vauhtia ja kuljetti katsettaan puissa.

Kirotut havupuut, Unna ajatteli ja manasi mielessään. Totta kai hänen tuurillaan oltiin kaupunginosassa, jossa ei ollut lainkaan lehtipuita. Pelkkiä rapisevia, kuivia havupuita. Oksia ja roskia saisi nyppiä hiuksista vielä ensi viikollakin. Unna nappasi pipon takataskustaan ja veti sen vauhdissa päähänsä. Hän kallisti sisäkaarteeseen ja ohjasi mutkan taakse. Takaa kuului askelia ja huutoa.

Nyt tai ei koskaan. Edessä oli pitkä suora, jonka aikana ne saisivat hänet kiinni. Jos hän jäisi kadulle.

Unna vilkaisi taakseen. Ketään ei näkynyt, mutta

mopon moottori käynnistyi päristen mutkan takana.

Unna ohjasi nurmikolle ja hyppäsi pois laudan päältä. Hän kaappasi skeitin kainaloonsa samalla kun kierähti vauhdilla viheriön poikki. Puun runko vilahti ohi ja Unna väisti sen viime hetkellä. Hän syöksähti alaoksaan kiinni ja pyöräytti itsensä yhdellä kädellä ympäri. Risut rutisivat ja ratisivat hajotessaan kappaleiksi, kun hän jyräsi päällänsä tiheää ryteikköä. Unna tarttui paksumpiin oksiin ja veti. Hyppy ja heilautus parvekkeen kaiteelle. Pudotus ja kierähdys betoniselle lattialle.

Unna jäähmettyi, mutta kuusi jäi tärisemään kuin soimaan heläytetty kitaran kieli.

Syke jyskytti ohimoilla. Unna kuunteli lähenevää mopon pärinää, joka kaikui alhaalla pihan asfaltissa. Puu huojuu edelleen parvekkeen vieressä, mutta pojat eivät voisi huomata sitä millään. Ne eivät saisi. Ei.

Unna tuijotti parvekkeen metallista kaidetta ja pidätti hengitystään. Maali lohkeili, ja nurkassa risteili hämähäkin seittiä. Verkkoon takertunut raatokärpänen rimpui itseään irti. Hyönteinen surisi ja nyki muttei liikkunut mihinkään. Kaiteen raosta näkyi vilaus moposta, joka ajoi ohi. Sitten polkupyöriä ja rullalautoja. Lopulta juoksijat.

Ja sitten hiljeni.

Unna pudottautui räsymatolle istumaan ja päästi keuhkonsa tyhjiksi.

Hän katsoi varovasti ympärilleen. Ovi oli onneksi lukittu, ja ikkuna pimeä. Parveke haisi tunkkaiselle kaljalle, ja Unna nyrpisti nenäänsä lattialla lojuville tupakantumpeille. Hän nousi ylös housujaan pudistellen ja vilkaisi kaiteen yli.

Alas oli yli kymmenen metrin pudotus.

Unna naurahti ja nosti käden suunsa eteen. Hän oli kiivennyt hätäpäissään kolmanteen kerrokseen.

Kai sitä voisi hypätä ja kierähtää, Unna ajatteli. Alla oli vain pehmeää nurmikkoa. Toisaalta oli sellainen fiilis, että oli tullut kikkailtua jo tarpeeksi tälle päivälle.

Unna veti pipon päästään ja ravisteli risut ja roskat kaiteen yli. Hän tuijotti kämmeniään ja kirosi taas. Musta pihka lähtisi vain kulumalla pois, jos silläkään, joten päätös oli helppo. Kuuseen häntä ei saisi enää mikään.

Hän hyppäsi kaiteelle ja pyöräytti itsensä viereiselle parvekkeelle. Unna ihmetteli onneaan tasapainoillaan metallitangolla. Parveke oli tyhjä, ja rullaverhot ikkunoiden edessä. Ja suoraan edessä, talon toisessa päässä siinsi korkea lehmus. Siunattu lehtipuu ilman pisaraakaan pihkaa. Sille oli helppo hymillä.

Seuraavalla parvekkeella ei käynyt yhtä hyvä säkä. Unna hyppäsi suoraan keskelle grillibileitä.

”Sori”, hän sanoi ja teki paniikkipyöräytyksen kaiteen yli. Kahdeksan laajennutta silmää ja neljä ammottavaa suuta jäivät osoittamaan hänen peräänsä. Koko porukka kumartui kaiteen yli ja haukkoi yhtä aikaa henkeään, kun Unna pudottautui alemmalle parvekkeelle, otti kaiteesta vauhtia ja hyppäsi autokatoksen päälle. Hän kierähti ja pudottautui nurmikolle. Kierähti, heitti lautansa asfaltille ja hyppäsi sen päälle.

Unnaa harmitti metsälehmuksen ohi kiitäessään. Se olisi ollut täydellinen kiipeilypuu. Olisi ollut makeeta heittää skede parvekkeelta maahan ja kiivetä kaksin käsin pää

edellä alas. Oksat olivat juuri jämptin paksuisia ja sopivin väleihin. Alimmalta oksalta oli täydellinen takaperinvoltti-etäisyys maahan.

Voi harmi.

Unna rullasi kaupungin läpi ja hypisteli kasettia taskusaan. Satojen tuhansien vuositulot ja ammattilaisskeittariura ei ollut se mitä hänellä oli mielessä, kun hän pujotteli vanhoja poppeleita ja antoi niille toinen toistaan parempia kiipeilypuuvarvosanoja. Onneksi parkour oli tullut muotiin ja lujaa. Grillaajat tuskin ilmoittaisivat edes poliisille hänen parveke-insidentistään.

Lapsena Unna oli uskaltanut kiipeillä vain metsän puiden varjoissa. Nyt oli muitakin hurjapäitä, jotka rakastivat juosta kaikkea pystysuoraa pitkin niin pitkälle kuin pystyivät, hyppiä voltteja ja kiipeillä tolppiin. Oli olemassa toisiaakin, jotka näkivät betoni- ja asfalttipinnat koko kaupungin laajuusena leikkikenttänä. Unna saattoi kiipeillä yli 50 metriä korkeisiin rakennuksiin vaikka parvekkeita pitkin ja saakot saadessaan todeta vain että ”parkour”. Poliisit pyörittivät päätään, kurtistelivat muka huolissaan kulmiaan ja menivät jatkamaan jotain donitsien syömistä.

Unna meni kotiin. Hän tunsu olonsa levottomaksi keltatiilisen rivitalon päätyhuoneistossa, koska joutui nukkumaan maan tasolla. Silti hän ei karkaillut enää metsään ja nukkunut puissa niin kuin lapsena, mutta kyllä häntä edelleen ahdisti. Joka yö.

Paitsi tänä yönä, koska hän ei aikonut nukkua hetkeäkään. Unna potkaisi punaiset tennarit eteisen nurkkaan ja käveli reppu selässä takkahuoneeseen. Lasiovi pamah-

ti, kun hän nappasi sytytysnestepullon kaapista ja lennätti kasetin tulisijan perälle. Nestesuihku ja tulitikun rapsahdus seurasivat perässä. Ja sitten roihahdus, kun liekit valtasivat pesän.

Unna räpläsi tikkuaskin kantta ja katseli totisena nauhan haihtumista ilmaan. Häntä harmitti poikien puolesta. Ne olivat olleet niin innoissaan. Niiden silmissä oli säihkynyt se sama into kuin ihmisellä joka pääsi todistamaan jostain historiallista. 1080 astetta oli niiden kulttuurissa varmasti iso juttu. Unna oli nähnyt sen säihkeen monia kertoja ja tuottanut aina pettymyksen. Miksi hänen piti aina brasilla ja liioitella kaikessa? Jos maltaisi vähän himmailla, voisi päästää jonkun joskus edes hiukan lähemmäs. Ehkä jopa ystävystyä.

Hitto että ihmisen piti olla tyhmä.

Unna katseli kuinka liekit hiipuivat takassa. Hänestä tuntui, että into poikien silmissä hiipui samaa tahtia toisella puolen kaupunkia, kun he lopultakin hyväksyisivät etteivät löytäisi Unnaa ja kasettia enää koskaan. Ja sitten ne menisivät sammunein silmin kotiin.

Unna meni huoneeseensa.

Hän heitti reppunsa ja skeittinsä petaamattomalle sängylle ja napsautti tietokoneen auki. Vanha pöytäkone käynnistyi kiduttavan hitaasti, ja Unna istui vaatekasan päälle syömään chilipähkinöitä siksi aikaa, kun kovalevy ruksutti.

Hän potkaisi vaateröykkiön tuolilta lattialle ja otti kennon asennon, kun työpöytä ilmestyi näytölle. Murusia puutoili syliin, mutta Unna ei välittänyt. Hän pyyhki kätensä

oransseihin reisitaskuhousuihin ja asetti sormet näppäimistölle. Lähtövalmiudessa kunhan yhteys vaan löytyisi.

Hakukone lävähti eteen, ja Unna alkoi näpyttää välitömästi. Sormet pomppivat näppäimillä liian nopeasti, ja printteri alkoi hurista heti. Kone sylki kolmen A-nelosen täydeltä tavaraa.

30 maailman vaikeimmiksi rankattua skeittitrikkiä. Unna otti tulosteen printteristä ja silmäili sen läpi. Listalta löytyi 1080 astetta, vaikka kukaan ei ollut onnistunut siinä koskaan. Unna purskautti pähkinät suustaan, ja ne levisivät ropisten pitkin näppäimistöä. Joku ylikansallinen virvoitusjuomayhtiö tarjosi 50 000 dollaria sille, joka onnistuisi tekemään tempun heidän mainoskuvauksissaan.

Unna naurahti väkinäisesti ja ravisteli näppiksen puhtaaksi. Hän avasi Youtuben ja etsi jokaisesta trikistä videon erikseen. Hän kävi ne läpi kullankeltaisia silmiään kertaa-kaan räpäyttämättä ja sulki sitten koneen.

Unna meni suihkuun.

Hän hinkkasi pihkaa pitkään pois kämmenistään ja pesi kuparinväristä paksua tukkaansa. Unna vihasi sitä yhtä paljon kuin pisamia ihollaan, jotka valloittivat kesäisin ihan joka paikan. Oranssit villikiharat paljastivat jotain liian ilmeistä hänen olemuksestaan ja muistuttivat mysteereistä, joita hän ei itsekään ihan ymmärtänyt.

Unna käveli huoneeseensa ja veti yleen porkkanan väriset, polvien alle roikkuvat reisitaskushortsit ja samansävyisen narutopin. Märät afrokiharat jäivät hupun alle piiloon, kun hän sukelsi suklaanruskeaan ruutuhuppariin. Tulosteet vielä takataskuun ja skeitti kainaloon. Unna py-